

10 JULIOL 1902

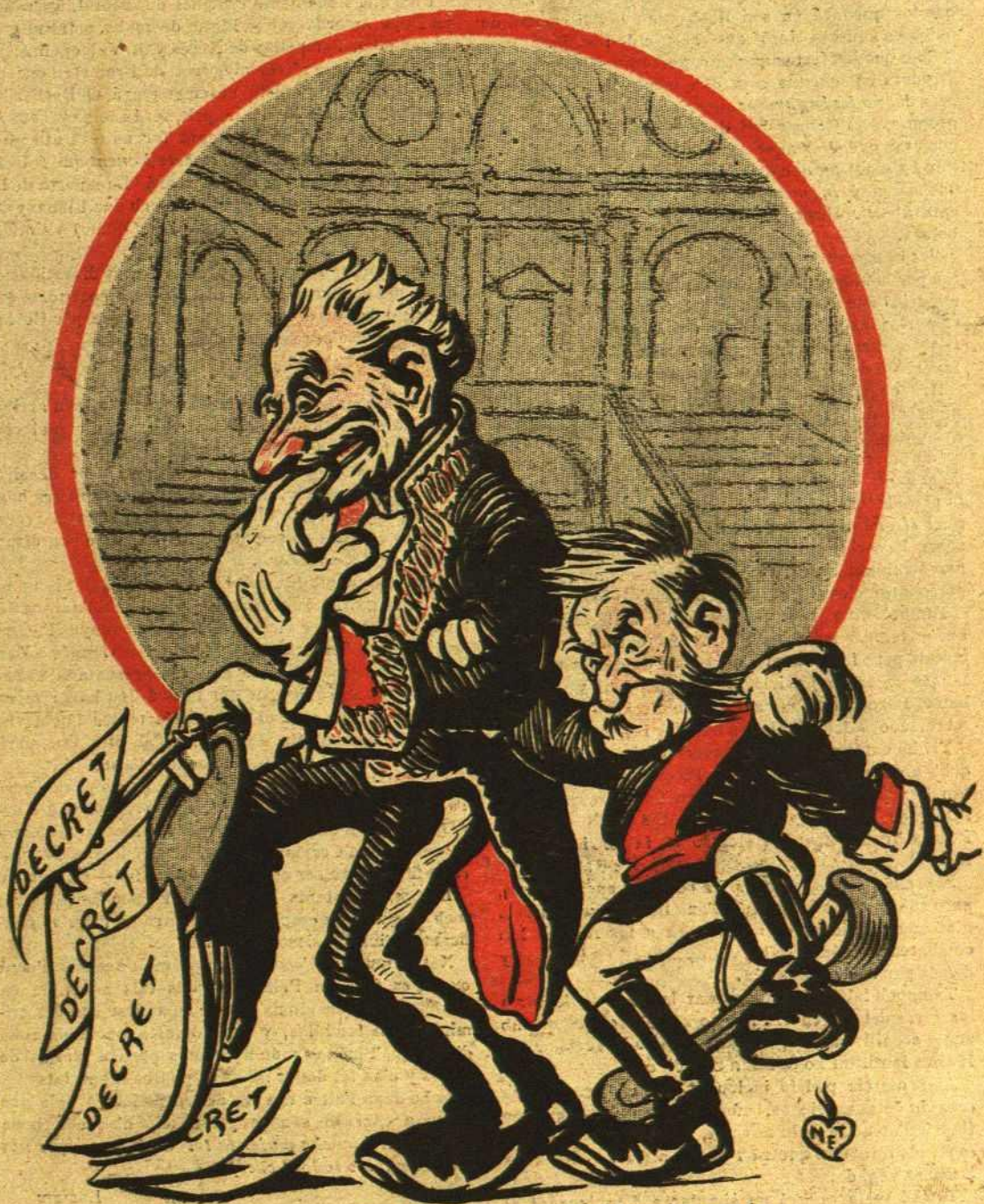
Any I N.º 26

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

QUI GEMEGA JA HA REBUT

—¡Renoy que pesa! Y aixó que ara no es el de ambos mundos.

Llista DE LA BOGADERA

Ja tenim al nostre Ajuntament ficat de plé en assumptos de festeig, cosa que si està molt bé pels regidors de la primera volada, com ara en Cambó, els casats van a riscos de que la dona'ls esgarrapi, a bé que tot quedarà en son lloch quan hegui esment de quina es aquesta Mercé que tractan de festejar.

Com que las festas que's projectan venen a ser pels regidors caciquistas com una mena de *trágala* després del *no ha lugar* recaigut contra las que aquells proposaven celebrar pel darrer mes de Maig, poden comptar que si en aquesta ocasió no han tornat la pilota ha sigut perque dintre de la providencial botella que'ls manté *incorruptes* com si estiguessin conservats ab *nievelina*, *no ha lugar* tampoch, a donar boleas.

Pot assegurar-se, donchs, que enguany tindrem festas per la Mercé ab el corresponent espatech de lluminarias que si com las del darrer Maig no podrán sumarlas las patums polítiques a la seva llista de mèrits y serveys, en cambi presentarán la circumstancia favorable de no fer mal d'ulls a ningú.

Ara com ara, s'han acordat en principi diferents números del programa que están cridats a produir gran sensació.

El número de més altura será sens dupte el concurs de gegants que jo faria extensiu als qui'ls fan, donant la presidencia del jurat dels autèntichs a n'en Berenguer el grande y la del altre a n'en Rumeu, el qui, sobre haver tingut sempre predilecció determinada per semblant *sport*, reuneix la circumstancia de ser personatge elevat d'ensá que la sanch li blaveja.

També'ns va bé'l certámen de bellesas, encara que'ns temém molt que'l jurat es topi ab serias dificultats pera fórmular un veredict de conformitat ab la més rigurosa justicia, donchs las bellesas que hi han a Barcelona son tantas, que decidir quina es la mereixedora del premi será obra de románs.

Tenim entés que aquet concurs será renyidíssim, ja que's presentarán a optar a la recompensa uns Adonis tan lligítims com en Junoy, en Sampere y Miquel, l'Odon de Buen, en Collaso, en Milá y Pi, en Coll y Pujol y, francament, la elecció es fa un xich dificultosa.

Sobre las demás festas no ha recaigut encara acort, però sabem que s'ha parlat d'una lluita a *usanza* dels gladiadors, quin acte tindrà lloch a las Arenas. Els combatents serán el Nelo, el Capellanet, en Lerroux y demás pinxos d'alta escola.

Tampoch falta qui ha exposat la idea de llençar a las feras del Parch els regidors embotellats, que ab aquet senzill sacrifici demostrarian a Barcelona que la seva inutilitat no es tanta com diuen.

Aixís mateix podria incloure's en el programa una *corrida* de canalejistas, número que encara que no tindria l'atractiu de la novetat, podria donarse en obsequi als forasters que no'l varen poguer disfrutar la primera vegada.

També seria oportú un simulacre d'un incendi *al viu*. Al esmentat objecte, podria calarse foch a la casa

Rosich de la plassa de Catalunya, ab lo que's conseguiria tenir aquell lloch completament desembrassat, ja que si no s'aprofita aquesta ocasió, es cosa que's va fent un xich problemática.

No estaria de més que al capdemunt de la casa s'hi coloquessin las efigies den Planas y Casals y den Comas y Masferrer, a tall de *peleles*.

Sembla també que prosperará la idea d'una cavalcada mitológica, haventse ja planejat l'idea d'alguns dels carros.

Un d'ells simbolisará'l suplici de Tántal, figuranthi en Doys amordassat y lligat de mans, entremig de grans pilas d'ampollas de Xerés y de Valdepeñas.

N'hi haurá un altre, alegoria de Prometeu encadenat, quin protagonista desempenyarà el Barberillo; els aligots que li llevin la pell, serán tots els seus *inglesos* ab els qui no ha pogut fer un tractat com el del Transvaal, per mor del *embotellament* que sofreix.

Un altre dels carros representarà "La muerte de los dioses", estant la alegoria a cárrech den Planas y Casals (Júpiter), Comas y Masferrer (Momo) y Collaso (Cupido).

En fi, que se'ns preparen unas festas divertidas de debó que acabarán ab tot el *splín* y hipocondria que hi pugui haver a Barcelona, de las que ¡Cu-Cut! es proposa des d'ara serne veridich cronista.

Prou hauria volgut en Canalejas que la seva arribada a Barcelona hagués resultat tant sensacional com la de la famosa Cecilia Aznar.

Aquesta dona si que no's podrà considerar desairada per cap concepte, donchs dubto que cap altra hagi conseguit que siguin tants els que li vagin al darrera, per més que ella no sembla estar pas gaire ben disposada a *dejarse querer*.

Cóm a tranquil·litat, sembla que a la tal Sileta no n'hi falta gaire. Suposant que sigui ella l'autora del crim de que va ser víctima a Madrit el senyor Pastor, es molt significatiu el detall de que sen vingúes a Barcelona precisament quan aquí's representava l'altre *Pastor* den Márquina, al qual també deu haver mort, perque ni a Eldorado ni en cap més teatre l'hem vist més, a bé que un crim d'aquesta mena fora tan meritori, que gairebé li faria perdonable l'altre.

La policia a cada punt descobreix noves pistas, però l'altra sab despistarlas tan bé, que aviat ne podrà donar vintinou a acabar a trenta a la famosa esquadra fantasma den Cervera, que ningú va saber ahont parava fins que va ser qüestió de donar feina als bussos.

Els mal contents de sempre prenen peu d'aquet joch de cuit pera empéndrelas contra la policia, calificantla d'inútil y desorganizada.

Naturalment que'l cos ha vingut molt a menos d'ensá que n'es fora en Pelaez, però'ls tals no tenen en compte la circumstancia de que en aquest cas, el criminal porta fandillas, y que aquesta pessa de roba d'ensá que'l món es món n'ha fetas perdre molts de pistas y n'ha fet donar molts de passos esgarriats.

Ja ho deya l'altre dia un agent policíach dels que tenen a cárrech seu la persecució d'aquella bona pessa: "Será mucha mujer la tal Cecilia, porque nos trae removido todo el cuerpo."

XERRAIRES

Fa uns quants dies que a la tarde
estava desocupat,
y em vaig preguntar a mi mismo:
¿ahont anirás a badar?
Al moll, ja no cal pensarhi,
perque está tan trasbalsat,
que entre vías y barracas,
entre parets y fanals,
alló ha pres tot el caràcter
de sucursal dels encants
y el que hi passa una vegada
y en surt sense pèndrehi mal,
es digne d'ostentà el títol
de suicida frustrat.
Al Parque, de cap manera.

—Me ase el favor de indicar
dónde es que el Ayuntamiento
se arrenne por hablar?—
—¿Sabe V. el Salón de Ciento?
pues, bueno, vaya V. allá—
Li dono un milió de gracias,
que ab aixó no hi soch escàs,
y desseguit m'encamino
de dret, al lloch esmentat.
Entro, y a dalt del tablado
veig un que está perorant.
Jo, caminant de puntetas
m'acosto a un municipal,
y li dich:—Senyor Gutiérrez,
qui es aquet que está parlant?
—¿No le coneix?
—Ni de vista.
—Pues mire, es un concejal.

LA BANDA MUNICIPAL A VALENCIA

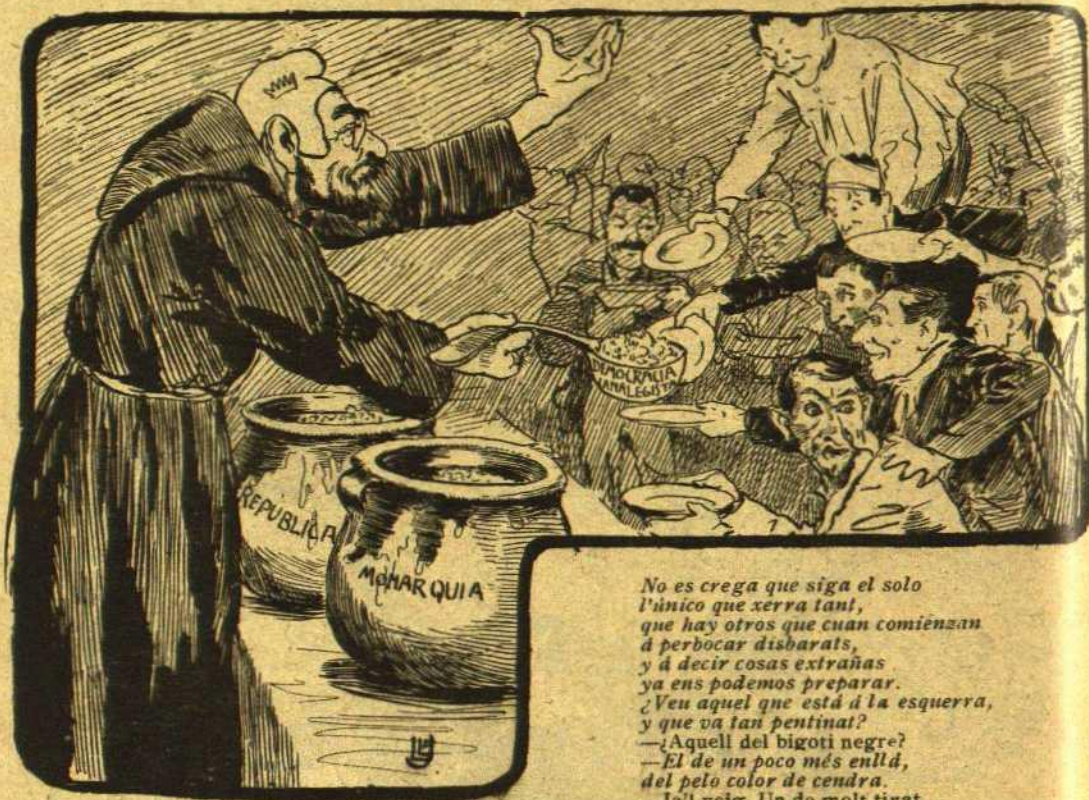

La camisa farà de saragüelles,
en Mencheta farà de director.
De segur que ab aquesta indumentaria
es tenen d'emportar premi d'honor.

Jo no m'explico que ho fa;
prò desde que'ns desgoverna
aquet partit lliberal,
he aborrit del tot las feras
y avuy no'n puch veure cap.
Veyám, donchs, per passà'l rato
ahont me'n podria anar.
¡Ah! ja ho tinch. Per tot te deixo.
Cap a Casa la Ciutat,
que allí no s'hi paga entrada
y encara no hi he estat may.
Amunt; ja'm tenen fent via
camí de la Casa Gran.
M'enfilo per la ampla escala,
comenso a voltar per dalt
y al poch rato veig en Coria
que venfa ab el cap baix,
com si tingués de dar compte
dels puros que ha acaparat
en tot lo que va de sigle.
M'hi acosto barret en mà,
y li dich ab cortesia:

—Peró ¿no sab com se diu?
—Don Mir y Miró.
—¡Carám!
deu ser dels que més s'explican.
—Cada tarde, ja se sab,
cuando se alza de su asiento
y dehana por hablar,
se está aquí, garla que garla,
fins que ens cridan por sopar.
—Y ¿qué diu?
—Que vol que diga.
Se entretiene en tirar plans
y en hacer muchas... dimontre,
ara no'm puedo acordar
de esto que es fa a los distámens
cuando els hi parecen mal...
algo así com raspaduras...
—¿Esmenas?
—Justo; encertat.
Él, todo quiere esmendarlo,
todo lo quiere arreglar,
y se vé que en estas cosas,

LA BAZOFIA CANALEJISTA

—Pareu el plat, germans meus,
que de gracia democrática
per tots els gustos n'hi haurà...
mentres tingueu bona gana.

el pobre hi entienda tant...
como yo de decir missa,
que no n'he deciso may.
Lo que es si él coge un distamen
y lo empieza de esmendar,
segur que cuando lo deje,
parecerá el cartipás
de un xico que va á la escuela.
L'otro día el senyó Amat
ya le tiró un entretoque,
pero él no va hacerle cds,
y va seguir discursando,
y aquí el tiene marechant
al públich, al Consistorio
y á un guardia municipal.
—Y ara ¿no sab de qué parla?
—¿Cuanto se quiere chugar
que él mismo no sab que dice?
Pues esto es lo más chocant.
Escomienza pels mercados;
que si venden peix passat,
y que si la carne es dura
y la tienen de estobar...
y por desir cuatro cosas,
que todo el mundo las sab,
nos tiene aquí entretenidos,
desde el dilluns al dimars.
Mire, yo no puedo véurel
no más que por charlatán.
—¿Pró, que parla cada día?
—¿Cada día? cada cuart.
Hasta cuan no fan secciones,
yo crech que viene á ensayar.

No es crega que siga el solo
l'único que xerra tant,
que hay otros que cuan comienzan
á perbocar disbarats,
y á decir cosas extrañas
ya ens podemos preparar.
¿Veu aquel que está á la esguerra,
y que va tan pentinat?
—Aquell del bigoti negre?
—El de un poco més enllà,
del pelo color de cendra.
—Ja'l veig. Un de molt tivat.
—Pues es en Fabra y Ledezma.
L'hombre más encargarat
y más duro de mollera
que ha pisado estos umbrals.
Figuris, hace dos meses
que el hombre se va empeñar.
—Be, pró aixó no es cap defecte.
—¿El qué?

—La necessitat.
El tenir d'anà al empenyo.
—Si no queria parlar
de lo que vosté ha supuesto.
En lo que él se va empeñar,
es, que en esto dels consumos
lentan gato amagat
y que els cuartos se perdían.
Y ¿sabe com va acabar?
que el hombre va fè una plancha
y todos se'l van rifar.
Vam estar cerca dos meses
sortint cada día tart,
tanto, que yo prevenintme,
dije á la dona: veurds,
si á las nou no estoy en casa
ya em puedes portá el sopá,
que por comer un bocado,
no es pierde la autoridaz,
y, además, un guardia débil
es un trasto por tirar.
—Y ¿son molts aquets xerraires?
—Mire, el dirho me está mal,
pro, en franqueza, cuasi todos
els que parlan castellá.
Como que la lengua es presta
y els motes son tan variats...
¿comprende? Agasan las cartas,
no se pueden deturar...
y está claro: al cap d'un rato
mire, ya están desbocats.
—Y be, com hem de arreglarho?
—Pues el remedio es ben clar.

Quando vengan elecciones,
que supongo que en vendrán,
que me voten al meu chico!
—El seu noy deu sè advocat.
—Ca, hombre, si encara mama.
—Y vol ferlo concejal?
—Ya lo creo, y que reúne
las primeras cualitats.
Quando mama, nunca lloira
y no sabe de parlar.

K. O. K.

Per qué plorava el Sr. Gànguils

—¡Mira que n'es de llarch!
—¡Com un gànguill!
—¡Oh, com un gànguill!... ¡Jo'm penso com dos gànguils!
—¡Epl! ¡senyor Gànguils!...
Y els dos tranquils que al peu de la botiga tenian aquet diálech, se varen amagar a dintre.
Peró algú va sentir el crit y li va caure en gracia; el cas es que al pobre vell li va quedar de nom el senyor Gànguils, o de sobrenóm, o de mal nom, aném al dir: el fet es que li va quedar.

Naturalment que aixó's deya d'ell, però ningú li deya a n'ell; al contrari: el senyor Andalet, com que era incapàs de fer mal a ningú, era tractat per tothom ab cert mirament.

Si no hagués sigut per aquelles casualitats tan seguidas de quejar viudo quatre vegadas, hauria sigut

EL BAIXADOR

DEL PASSEIG DE GRACIA

—¡Tafoy! Ara s'ha de pujar per baixar a Bruselona

CONSELL D'A' ICH

Urrecha no te emboliques,
ni toques el fruit prohibit,
que te meterán ahí dentro
facturante per Madrid.

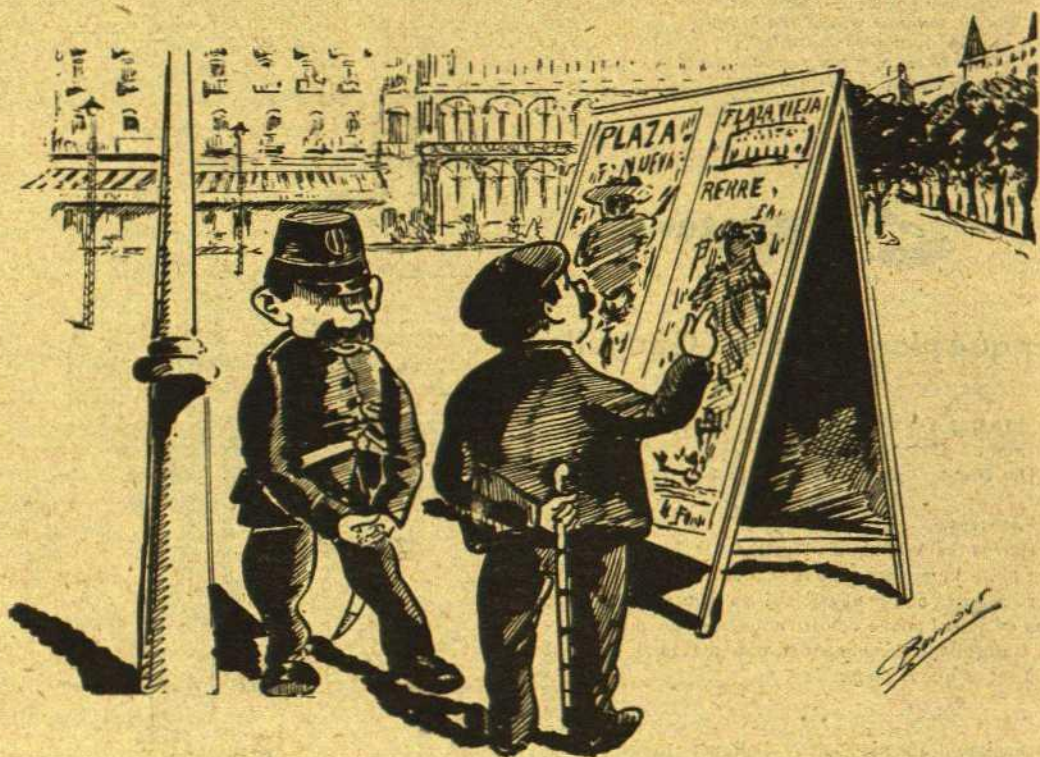
un home felis; però ell, quan ne sortíen a parlar, deya a tothom que's tenia per molt desgraciat.

Ratllant als setanta anys, va quedar viudo de la quarta dona. Ja li faltava lo millor del dentat, y per aixó quan enrahonava xiulava una mica, y las camas li feyan un arch bastant pronunciat; els cabells se li podían contar y era tan arrugat de la cara com del clatell, però ¡aixó ray! ab tot aixó encara es trobava ab delit pera tot, pera tot. Lo altre, el tenia motxo y capficat: ¡alló d'esser viudo! Prou que s'exclamava ab els amichs:

—¡Ara que era quan me feya més falta!...

El senyor Gànguils tenia una criada que datava del seu úl-

ENTRE GENT DEL «ORDEN»

—Oye tú: ¿en qué plaza habrá más corridas esta temporada?
—Sí vienen *gaires* Canallejas me parece que en la de Cataluña.

tim casament, y que la difunta li va recomenar al morir:

—Andalet, no la desamparis; ja es vellota també la pobre. Però es fiada y es lleyal...

—Estigas tranquila, Poneta; no la despatxaré may a menos que me la fés molt grossa.

Y havia tingut paraula.

Está clar, ab tant temps, la criada, que ja tindria aquells reixanta ("vaig per la mitja grossa", deya ella), s'havia anat prenent confiança ab l'amo y ja quasi es pot dir que si ell no la renyava gaire, en cambi ella de dia en dia el renyava més a n'ell. Potser per aixó, després de reconèixerli certa autoritat, el senyor Gánguils la tenia per la seva confidenta.

Un vespre, havent sopat, mentres el senyor Andalet s'assaboria a glopets aquella copeta del ranci de acabat sopat, y la Tuyas anava endressant la taula, el viudo la plantá en sech ab aquesta pregunta:

—Escolta, Tuyas: ¿qué't sembla si tornés a pendre estat?

—¿Quí?

—Jo, ¿y donchs de quí parlo?

—¡Oh! ¡no sé que parlessim de ningú! ¿Y sería capás?

—¡Y per qué no!

—¡Reina Santíssima! ¡Si ara mateix li cau la gota del nas!

—¡Ep, ep, epl! ¡Tingas compte com parlas, Tuyas! Ból... ¡Y ara!...

—¡Ay Senyor! Pobre senyora Poneta, si ho vegés.

—Bé, atúrat: ¡no't despatxaria per aixó, no't pensis! La Tuyas, en lloch de donar las gracias, respongué molt aixuta:

—¡Y ara! ¡Ni tan sols hi pensava ab aixó!... ¡Oh, y potser me'n aniria jo, ves!...

—¡No sé perquè t'ho prens aixís! ¿Qué es cap disbarat per ventura?

—¡Y es clar que no, sant cristiá!... ¡Miréu el *pullitu*!... ¡Desde demá em posaré a ferli mitjons de color! ¡Llistats de blau de cel y de color de rosa! ¡Ay! ¡ja es ben veritat! Criaturas naixém y criaturas torném...

—¿Que't tornas boja, Tuyas?

—¡Mal!... ¡oh, y m'ho diu ell a mí!...

Hi hagué un rato de pensar, en que cap dels dos sabia com rependre la qüestió. Al últim, la Tuyas ab molta pausa, digué:

—Y... bé, ¿que... que ja n'está determinat?...

—Quasi que's podria dir que sí.

—¡Reinal!... ¿Y... quí es si es pot saber?

—... Però no ho diguis a ningú...

—No, no, no passi ansia: may m'ha agradat fer riure als altres.

—¿Qué vols dir?

—Que tothom a quí ho contés s'hi faria un tip de riure. ¿Que no s'ha vist al mirall? ¿Bé, quí es?

—La senyora Segimona; ¿qué't sembla?
 —¡Mal... ¡Rel... ¡Mil... ¡Ay santa Verge de la Gle-
 val... ¡Reina del cels y terra!... ¿Aquella bola de segi?...
 La rialleta de satisfacció que tenia als llavis el se-
 nyor Gánguils, se va quedar glassada y l'home posá
 una cara tota compungida.
 —¡Ból... ¡La Segimona encara es molt agradable!

s'aturá y va rumiar un moment; y ab tota la intenció
 del que va a pegar una punyalada a traició, torná cap
 al menjador, y plantantse davant del senyor Gánguils
 li intimá ab tota la enteresa d'un cabo de varas:

—Bé, al menos el día que's casi o me'n deurá deixar
 anar, o'm deurá pagar el cotó?

—¿Qué dius? ¿Quín cotó? ¿El dels mitjóns?

LA RAMBLA DE LAS FLORS

Ja que invadeixen las voras
 ab flors, plantas y torretas,
 ¿no podria disposarse
 que las plantessin a terra?

En primer lloch las floristas
 no tindrian tanta feina
 y es ben segur que las plantas
 es mantindrian més frescas.

—¡Mal... Miri: no'm fassi dir disbarats. ¿Que no ho
 sab que si's treu la perruca té'l cap més pelat que
 vosté? ¡Si per pujar al llit li han de posar primer un
 tamboret, després una cadira y encara l'han d'empé-
 nyer per derrerar! ¡Si no's pot portar el cos ja aquell
 bocoy! Semblarán la / y la o.

—¡Tafoy! ¿Que sabs de lletra?

—¡No! però sé que la o es rodona. Vaja... pleguém.
 Me'n vaig a rentar els plats.

Y sen aná cap a la cuina; però al ser a la porta,

—¡Miréu, y s'ho ha cregut alló dels mitjóns! ¡Ay, Deu
 lo fassa ból... No, home, no: unas quantas lliuras de
 cotó per taparme las orellas! Perque jo no estich pas
 per aguantar la esquellotada de l'altra vegada.

Y's girá ab aire triomfal, com qui diu: ¡l'he aixafat!

..

Y's posá a rentar els plats, sense sapiguersen ave-
 nir: ¡Miréu que es molt, sembla impossible!

Al cap d'un rato, sentí un soroll estrany, com si el

senyor Andalet enrahonés tot sol o gemegués. Tragué las mans del lleixiu, se las aixugá ab el devantal y sen aná de puntetas cap al menjador.

Per derrera las vidrieras, escoltá y mirá. El senyor Gánguils estava com embadalit, mirant el llum, ab el mocador a las mans, plorant y aixugantse unas llágrimas, no com cigrons, com favas de burro. La Tuyas, com havia dit la senyora Pona, *la difunta*, era bona dona, y pensá que potser las sevas paraulas y desprecis havían disgustat d'aquell modo al pobre seu amo. Y ab l'intent de retractarse, entrá al menjador preguntant:

—¿Qué té, senyor Andalet? ¿per qué plora?

El senyor Andalet, demoment, no pogué respondre; després, entre singlots y sospirs, digné ab veu trencada:

—¡De felicitat pensant en la Segimona, Tuyas; ¡de felicitat!...

La Tuyas quedá ab la boca oberta. Després se girá y sen torná a la cuina a més corre, senyantse y persignantse tot el camí.

JOAN DEL HERM.

Delicadesas

“Senyor director de ¡Cu-cut!

Molt senyor meu: Encara que aixó pugui molestarlo, haig de dirigirli una advertencia, y es que aixó de seguir els mateixos procediments dels Doys y dels P. del O. y demás genteta, potser no'ls hi escáu gaire.

La primera mossegada del darrer número deya parlant d'haver entrat a formar part en Roca y Roca y en Corominas de la Junta de Caritat: “Com que la caritat ben ordenada comensa per un mateix... Vaja, que no passarán necessitat.”

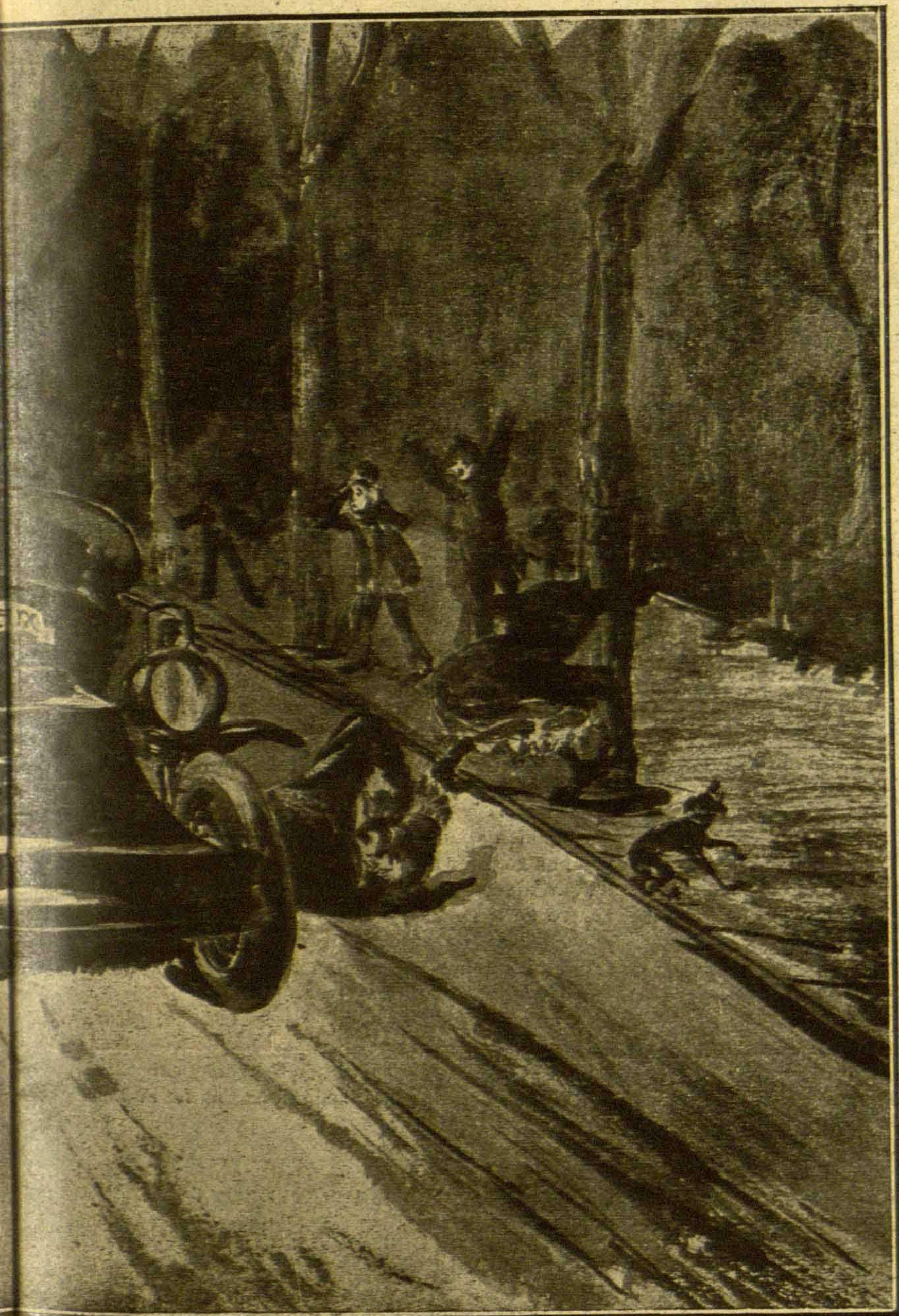
Créguinme, aqueixas pilotas no las tornin, llénsinlas. Massa ho sabem tots que aqueixos pochs modos

han llensat contra en Doménech, el mateix Robert y altres no menos dignes, insinuacions malévolas, fetas ab tota alevosía y sabent que era mentida lo que deyan, però fill meu, fassis cárrech de que ¡Cu-cut! té un'altra mena de suscriptors que'ls d'aqueixos infelissos paperots que no sembla tinguin altre objecte que'l d'entabanar beneits y després servirse d'ells per

L'amor es

MAMÁ...

bonas intencions, s'entreté en donar margaridoyas als porchs.

Y es que'ls atachs de certa gent fan de molt mal contestar, perquè si ho feu ab el mateix to que ells, sou un desvergonyit, y si ho feu ab modos, una de dos: o no teniu rahó o sou un gallina.

Y ab aquet dilema, senyor suscriptor, cregui que'l més sant acaba per no ferhi gastos.

* *

Que la campanya empresa per ¡Cu-cut! té molt disgustats a certs trinxeraires de la premsa, no cal que ningú'ns ho juri perquè de sobras ens ho pensém.

Alló de poguer llsar grapats de llot ab tota impunitat damunt de las figuras més honradas de nostra terra; alló de fer servir de bógit per portar aigua al molí de las sevas envejas y malas intencions a un poeta genial y somniador, y per tant, inexpert com una criatura en lo d'esquivar certas travetas d'aquesta baixa vida; alló de poguer titllar de cobarts als contraris quan un estat excepcional els tancava la boca, un día o altre s'havía d'acabar. No las malas intencions ni la enveja de certa gent, perquè aixó es cosa eterna, però si el que poguessin usar de sas malas arts sense trobar qui'ls posés la sabata a son peu.

Per cumplir aquest objecte, y no per altre motiu, sortí a llum ¡Cu-cut! ¡Voilà l'ennemi! exclamaren a chor els setmanaris y diaris que fins llavors havían tingut la exclusiva en lo de plantar taberna refiantse de que'ls altres sols disposavan de taulas d'aigua y anís. ¡Es clerical y retrógradol! digueren aquells

lograr satister passions a quina més migrada.

Y esperant me dispensi la franquesa queda a sas ordres

UN SUSCRIPTOR.

Potser tingui rahó dlt suscriptor, mes cal tenir en compte el mal paper que sol fer el qui, carregat de

avensats passats de moda, per quins el ser lliberal demócrata sembla consistir tan sols en renegar y pegar a la dona. ¡Va a favor dels burgesos! afegiren aquells que creuen que qui no porta brusa no es persona. ¡A matarlo! exclamaren tot engegantli damunt una pluja de setmanaris bunyols que feyan fredat. Mes ¡Cu-cut! ni va sentirsen. Fresch com una rosa y

L'ADUANA NOVA

—Vels-hi-aquí las conseqüências de posar l'Aduana al moll del Carbó. Per més honrats que siguem els empleats sempre'n sortirem ab las mans brutas.

repartint martelladas, que si algún cop fregavan a la ferradura, ¿per qué no dirho? casi bé sempre tocavan al bell mitg del clau, anava creixent a ulls vistos.

L'espectacle fou curiós. En Doys, esmaperdut, probant d'aturar el xatech fent crida a la difunta *buena sombra* del "Busilis", y aqueixa no venint. La rahó social Campana—Esquella, ensopida per 30 anys d'escriure *ad usum stultorum*, no sabent pendre l'embocadura a la manera [Cu-cut] y defensantse ab articles y esquellots de temps dels frares y ab aquells ninotets ab xistos verts, istil Revolució de Septiembre, que acabarán per tancarli la porta de las casas decents en que hi hagin noyas o menors d'edat!...

Pobre Esquella! Ella per la rifada potser encara hi passaria, però aixó de perdre suscripcions la treu de foc. Y lo pitjor es que al setmanari que tant mal li fa ella ni gosa anomenarlo, per por de ferli el reclam.

Cal convenir en que la seva situació es per demés difícil. Tronar a cara descoberta contra'l catalanisme no li convé gaire, y contra la burgesia encara menos, porque burgesos son els seus lectors y molt més burgesos son els que la fan, segons parer dels escanyats

treballadors de la seva impremta. Francament contra la religió tampoch gosa anarhi y per més que un bisbe la excomuniqui, fa mutis. Y es que'ls números, ab sa eloqüencia aclaparadora, s'han encarregat de demostrarli lo perillósos que son certs *desahogos*.

Per semblants cassos sortí té de que *La Campana* li fa de clavegueró. ¡A n'aqueixa sí que dona gust d'esciurehi! La massa dels seus lectors, més avensada, democrática y lliberal que la dels de *La Esquella*, permet, y fins veu ab molt gust, tota mena d'atachs dirigits tant a lo profa com a lo més sagrat, sense necessitat de grans eufemismes, o siga anomenantho tot per son propi nom. O sinó ve, gis lo que en P. del O., digne *pendant* del *compañero Ardit*, diu tot planyentse jell, l'àngel de Deu! del to empleat per la premsa catalanista:

"Está vist que *La Perdiu* tindrà sempre la llengua bruta. Després de tot es molt natural: no viu d'altra cosa que de llepar traseros de clericals, reaccionaris y explotadors de las classes obreras; el seu únic aliment es l'escreta de la gent de bé... ¡cóm ha de tenir neta la llengua!

"Per aixó, en els moments d'excitació, quan el ventre se li revolta y tot se n'hi va en vòmits y evacuacions, no queda més remey que lamentar que l'higiene pública no tingui medis de lliurar a Barcelona de aquesta desdita.

"Y no hi ha més que taparse'l nas y la boca, girar la cara y passar de llarch."

Sí, noy, sí. Tápatho tot y vesten depressa cap a la cort porque'ns sembla que la calderada t'ha fet mal.

Aquest any no está gaire de sort la Sra. Talfa. Ja estava tota contenta per haver rellogat tres habitacions a las familias madrilenyas que solen visitarnos cada istiu, quan, *de la noche a la mañana*, una de las familias li deixa de punt en blanch el pis... aquell pis tan espayós de la Granvia, ahont no hi poden viure més que families passa-volants, d'aquellas que posan l'art al alcanç de totas las fortunas, donant per 30 céntims óperas sanceras y *dramas con todo el aparato que su interesante argumento requiere*. Es una habitació democrática la de la Granvia. Per aixó la Sra. Cobeña y els seus companys no s'hi varen puguer

AL BAIXADOR

- ¿Dónde debo facturar el equipaje?
- En la Central.
- ¿Y ahora tengo que ir a la Rambla?
- Son inconvenientes de la centralización.

aguantar gaire. Voler que'ls senyors aném a la Gran-via, fentnos pagar els preus mateixos que al Eldorado y a Novetats—jels teatres aristocràtics!—es voler fer entrar el clau per la cabota.

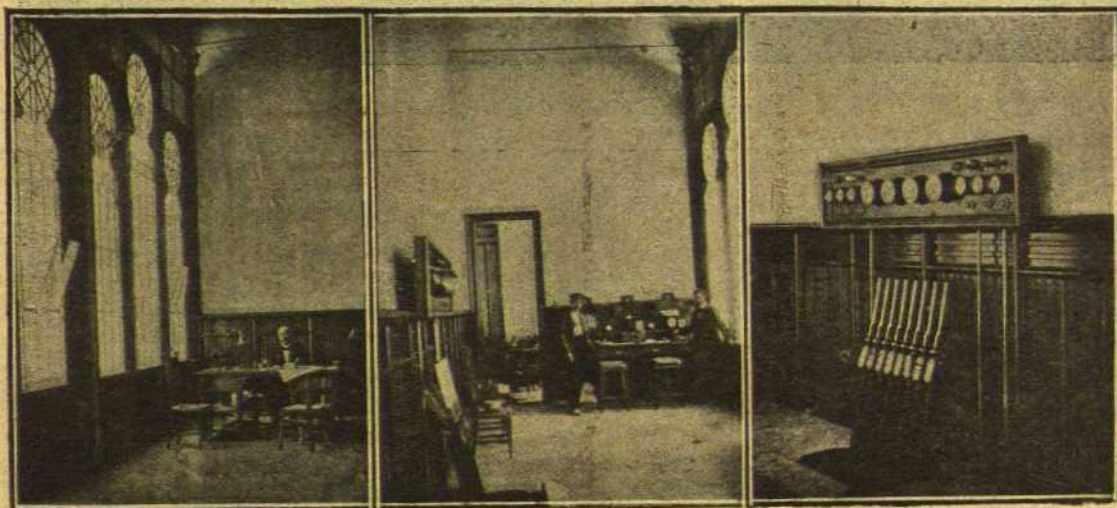
Afortunadament pera la Sra. Talía, un cop desembrassada l'habitació per la Sra. Cobeña, va trobar desseguit estadants nous. Se tracta d'una família modesta, que canta óperas y sarsuelas *grandes* y que per tres pessas grossas dona una pila d'actes ab els corresponents intermedis y ab dret, si al espectador li sobran cinch céntims, d'anar a pendre una americana o una orxata a la taberna del cantó.

Las demás habitaciones las ha tingudas llogadas la Sra. Talía als mateixos estadants. Al Eldorado hi ha tingut en Thuiller, que s'ha fet uns grans tips de *no fer "El Pastor"* den Marquina, a pesar dels articles den P. del O. alabant l'obra y d'haver afirmat els amichs del autor que aquesta havia obtingut un gran éxit. En cambi ha posat el "*Cirano de Bergerac*" traduït a la *harmoniosa lengua de Cervantes* pels de *Juventut*.

A Novetats ha continuat vivinhi la Sra. Pino, haventnos donat a conèixer en una de las sevas darreras *soirées* una nova producció den Benavente titulada "*La gobernadora*" y en la que l'autor, a copia de voler satirisar, no deixa un sol instant entreveure quina ha sigut la seva idea, donchs d'aquí aquí las emprén contra'l *fantasma de la reacció*, y d'aquí aquí dona bastonada de cego a la gent conservadora, pera empendrelas després contra la bullanguera, acabant per armar un bullit més incompreensible que una oda den Marquina. Alló sembla una crítica de *La Vanguardia* que quan un se n'ha ben enterat no sab encara quina es l'opinió del que l'ha feta.

VIOLET

EL BAIXADOR DEL PASSEIG DE GRACIA

Despatx del quefe d'estació.

Departament del telégrafo.

El quarto de las agujas

Fot. den Joan Terradas.

SECRETS DEL NUNCI

Poble, fes rotllo, para atenció
que no'ns espihin, *ojo* al que dich,
qui vegi un Sánchez, que aixequi'l dit,
no'ns atrapessin a lo millor.

Contan... que'l senyor Urquía
es tan valent;
que's desafia
cada moment;

darli quan juri
no beure més.

A las Arenas
d'un gran torín,
en Segismundo
darà un mitín,
que una corrida
simulará:
en Canalejas
fará de toro,

EL BAIXADOR DEL PASSEIG DE GRACIA

Arribada del primer tren de passatgers

Fot. de Joan Terradas

que de corridos
n'ha mort a mils,
mes... no vol bromas
ab els civils.

—
¡Va una noticia
sensacional!...
Que Don Tancredo,
havent prés mal,
ha decidit
cambiar de vida,
y ara vol pendre
l'alternativa.

—
Diuen... que'l Chirigotas
vol una creu,
(aixís ho cantan
per tot arreu;
y en Romanones
li ha promés,

y en Segismundo
el capejará.

—
¿Qué hi há, que calli?, no sé per qué,
¡ola!, un guindilla que ve furios,
noys, fora grupos, toquem el dos,
y aquí esperéume'l dijous que ve.

LLUBINS.

EPIGRAMA

—¿Sabs, Pep, que me'n vaig a Palma
a passá uns quants días?

—¿Sí?

¿Que hi vas ab la teva dona?

—No, hi vaig ab el *Menorquin*.

DOCTOR GAELANDA

Llegim al *Diario Mercantil*:

"Han sido curados en el dispensario de San Martín, un padre y un hijo de varias contusiones."

¿Pare y fill de varias contusiones? Ja'm penso que'ls debían curar al dispensari: algún cu-i germá (vulgo xiribech) que se'ls hi hauria presentat al cap pera solucionar diferencias de familia.

Que Deu ens mantingui lluny de parentelas tan *dis-tingidas*.

Del *Gedeón* de Madrid, del día 3:

"En Barcelona, se inició un gran escándalo en la Rambla con motivo de haber sido detenidos dos distinguidísimos carteristas."

"Luego resultó que, además de carteristas, eran catalanistas, y, por eso, chillaban."

"Por ahí se empieza: por dar el *cop de fals* al portamonedas."

Ara com ara, no més li recordarem al *Gedeón*, la promesa que li tenim feta de liquidar comptes bon punt se'ns aixequi la suspensió de pagos, vulgo de garantías.

Quedem, donchs, en que... *suma y sigue*.

L'altre día, *L'Esquella de la ganya* defensava a n'en Marquina contra una justa crítica de *El Pastor* publicada a *La Veu de Catalunya*. Entre moltes tarambadas deya que'l vers

Ridículos, ridículos, ridículos, estava d'allò més ben accentuat y d'allò més ben midat, cosa que no havia negat en Morató, que era, segons las inicials, l'autor de la crítica de *La Veu*. Lo únic que va fer, va ser aquesta observació: "Aixó, si no ho sabíen, es un vers." Y al observar semblant cosa, se descuidava encara de dir que era un vers dolent. Perque, la bondat dels versos no consisteix tan sols en que siguin ben midats y ben accentuats, sinó en que no hi hagi ripis, en que tinguin sentit comú, etcètera, etcètera. Però en Roca y Roca no ho entén ni ho ha entés may aixó.

O sinó, vegim la següent estrofa, que es seya:

"¡Ningú, ningú! Que vingan els atrevits que vullan, —los ulls cegos d'enveja, lo cor d'ambició—"

(Ab lo qual ens ve a dir en Roca y Roca que hi ha algún cor que hi veu. ¡Miréu que n'es de poétich aquet cor cego d'ambició!)

"robar nostra ventura, turtar-ne tas riquezas;

(Aquet turtar-ne, com a ripi, val un Perú.)

"aquest amor de patria, tan ple de suaus dolcesas, no'ns decandeix per còl!"

¡Pela que no saben que volen dir els dos últims versos! Com que ni'l mateix Roca y Roca ho sab. ¡Figuréus! ¡A n'ell decandir-lo l'amor de patria!

De versos com els transcrits ne té en Roca y Roca a dotzenas.

Y ara, imitant a n'en Marquina, y pera donar la rahó a n'en Roca y Roca, vegi si li van be aquets versos.

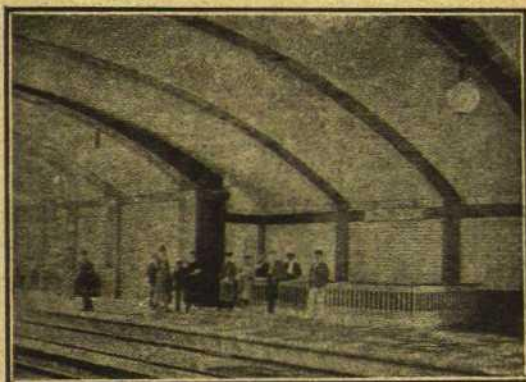
"Aixó que diu el sabi Roca y Roca *es ruch, ruch, ruch, ruch, ruch, ruch, ruch, ruch.*"

Que tampoch ens podrà negar que estigui ben accentuat, perque l'accent pot col·locarshi a gust del consumidor.

Ja recordarán la interpel·lació que'l regidor senyor Gispert feu en ple Consistori denunciant que'ls infelissos habitants de Barcelona eran enverenats pels abassegadors, quins no'ls donavan més que carn glosopeda ab perill gravíssim de la salut de tots.

El que la interpel·lació fos feta en plé Consistori y en termes extraordinariament rimbombants—sent aixís que'l senyor Gispert pertany a la Comissió d'escorxadors, y dintre d'ella podia fer tot lo necessari pera corregir els abusos denunciats—fa ressortir més la cobardia del senyor Gispert no atrevintse a citar noms dels funcionaris municipals compromesos, cosa

EL BAIXADOR DEL PASSEIG DE GRACIA

Accés al pabelló superior

Fot. den Joan Terradas.

que va escamar a més de quatre, els quins, lligant caps, suposaren si's tirava únicament a provocar un conflicte que deixés a Barcelona sense carn y obligués al Ajuntament a portar bestiar estranger, y a comprar, per tant, una devesa boyal que, com sab tothom, es la dèria de l'Odón de Buen. (Pera dita devesa s'oferia per cent mil duros un terrenne que un particular no va voler per vinticinch mil).

A nosaltres lo que'ns escama encara més es el silenci absolut que desde llavors ha guardat el senyor Gispert.

¿Es que potser els abassegadors, a forsa d'arguments d'aquells que clouen la boca, l'han convensut de que tot alló de la glossopeda eran romansos?

El doctor Munyon

diuen que tot ho cura;

el doctor Munyon

engresca a tot el mon.

Pro'ls babaus que'l creuen

veuen tot seguit,

que tot medicantlos

sos rals ha munyit.

Perque'l tal Munyon

és negociant d'empenta,

perque'l tal Munyon

muny a tot el mon.

Una noticia.

No fa gaires días va sortir cap a Madrid una comissió pera gestionar la no agregació de Sarriá a Barcelona.

Al pujar al tren notaren ab certa sorpresa la presencia en ell del matrimoni Amadeo-Amparo (hereus de Mossen Cinto)—que comodament instalats feyan el mateix viatge.

Fins aquí res de particular. Mes quan al endemà de trobarse a Madrid la dita comissió y volguent esbargir-se penetrà en el teatre Apolo, tingué la satisfacció de veure altra vegada a la gentil parella comodament instalada en el mateix.

Després de tantas angúnias y cuidados passats ab la malaltia del ilustre poeta, un día o altre havían de cantar aquet Tedeum laich.

Post *nubila phæbus* devían dir recordant el trátech que'ls havia donat l'enterro del per ells ja prou plorat Mossen Cinto.

Perque vegim com las gastan els *hojalateros* republicans-publicitaris, copiém:

"No obstante, aunque por ahora no es probable que los que desean la suspensión de la matanza la consigan, es indispensable que el pueblo sepa el nombre de los ediles, de los representantes suyos que trabajan contra él y en favor de cuatro industriales enriqueci-

dos con el monopolio. Los que en la Comisión de Mataderos vienen defendiendo con un entusiasmo digno de mejor causa la de los *tocineritos*, son los ediles *republicanos* señores Gispert y Selvas".

—D'ahont creuen que es el solt? Del avi Brusi. No. ¡De El Diluvio!

Ara sols ens falta que *La Perdida* ns expliqui l'interés que ls reportará als dos regidors *republicans* exercir la republicana prerrogativa en favor de una cosa tan porca.

Entre gent de lletres:

—¿Qué te'n semblan las críticas den Roca respecte'ls versos neulas den Marquina?

—Me semblan un seguit de espatotxadas ridículas, ridículas, ridículas; estúpidas, estúpidas, estúpidas; insípidas, insípidas, insípidas.

A propòsit de l'inauguració d'un monument, celebra-da fa poch temps a Lille, població francesa, deya un patriota a un altre veyent flamejar tants de *dra-peaux*:

—¿A que no sabeu quin es el color *més francés* de la nostra bandera?

—Tots.

—No senyor: El vermell; el blau es de Prussia, el blanch d'Espanya y el roig de Lille.

Es per demés curiós lo succeït en la junta general de la societat "Progrés" de S. Andreu de Palomar.

Un subjecte de la Junta de café, de la esmentada societat, digué públicament que havia fet rebaixar el pes d'un barril de vermuth al aforarlo, per poguer pagar els drets de consúms tot lo reduïts possible.

Aixó es mal general; tothom mira per casa. Però lo graciós es que'l tal minyó es empleat de Consúms del nostre municipi y per lo tant, personatge que pel seu *desahogo* mereix un ascens, perque d'homes d'aquet calibre se'n pert la mena.

Esperém que la Comissió de Consúms atenda'ls desitjos de ¡Cu-Cut!

Altremet, senyor Rasqueta, després d'haver escrit tots aquells *considerandos* del número passat, vaig posarme a cavilar sobre l'alcans de la protecció que segons vosté o aquells senyors de Vallvidrera es dona a la bona música a Madrid.

Busco, busco, y trobo que allí els *Mestres cantaires* no han agradat, la *Walkyrie* tingué un *succés d'estime*, las obras de Strauss, éxit duplós. Un empresari ab bons intents pera ferse ab algunas peras, arregla un teatre Lírich y acaba per pèrdrehi sach y tot. En cambi, apunti, senyor Rasqueta; en Pedrell per estrenar una trilogia ve a Barcelona, en Bretón crevent gran el *Gari* també s'acosta, y en Vives hi posa l'*Euda* per primera vegada.

Vosté'm dirá ¿y donchs els *Amantes*, la *Dolores* y'l *Don Lucas*? Aquí el vuy, senyor Rasqueta: repari y examini la mena d'obras y trobará el gust que més els delecta, aquell que's posa frech a frech del *chico*: res de llegendas, poemas, trilogias ni raves fregits; *jaleos*, matons, guitarras y castanyolas, aixó es bona tendència y d'èxit assegurat per aquell país.

Peró es el que no agrada justament als grans músichs, y si com vosté diu ho eran els de Vallvidrera, penso que no s'haurien posat pas Madrid a la boca, ja que en materia de protegir la música de cap d'ala sembla que no hi van depressa.

La seva carta, senyor Rasqueta, m'ha marejat més del que's pensa, perque'm contraria no poguer resoldre en absolut las preguntas que hi fa. Vosté demana

si es cert que aquí no hi há art y protecció per aquet, y haig de contestar ab una de freda y altra de calenta, perque no tot lo que's protegeix aquí es art y no tot l'art es de bon gust.

Aixó va fer que anés corrent las meas indagatorias sobre aquellas personalitats que més han treballat per la nostra ilustració musical y'm paro ab en Millet. Veliaquí un home que no s'ha mogut ni pensa moures de casa y l'únich, pot dirho ben alt, que lluny de ella ha fet respectar el nom de Catalunya. En Nicolau, altre pobre senyor que tot perdenhi cabals va treurens la son de las orellas, y l'únich també que en materia de música va importarnos lo que ara'n conceixém.

El fruit del seu treball es palpable: del primer en respón l'Orleó Catalá ab tot el crèdit que a l'extranger ha adquirit, y del segón la Escola Municipal, tan important com poch considerada, perque per algú es convenient que's miri ab desdeny; y no obstant, els seus alumnes diuen que son buscats per altrás Academias barrudas que no tenen inconvenient en presentarlos com a propis deixebles.

L'opinió, la major part de gent entesa son favorables, senyor Rasqueta, a las duas entitats mentadas y las ajudan ab igual esfors pera que's solidi a casa nostra un art durader de debó y estable, però per desgracia no representan aqueixos l'element rodó, el diner. Aquet s'entreté afavorint lo exòtich, sobretot als empresaris cinematografichs-musicals que presentan mestres que en una sessió fan la feina. Es prodiga el diner en dosis més o menos importants servidas anyal o mensualment pera assegurar canongias a cambi d'alguna cosa que pomposament sen diuen concerts perque hi há gent que sonan, però que en realitat no passen d'ensaigs ab músichs de *copla*. Y's distreu fins el diner apoyant sessions d'alumnes *artificials* quan ab més cantitat, qualitat y a diari podriam sentirlos de franch a la Escola y a casa de molts professors lliures.

Y'l diner, senyor Rasqueta, ol'ra inconscientment perque ignora lo que passa fora del seu nucle que ell creu únich. Per aixó li deya que aquí hi há art y protecció, però viuen en part divorciadas: tota la qüestió es ferlas anar per un camí que's trobin.

Altremet, crèguim senyor Rasqueta, que l'home que val, si ho fa veure ab fets, igual medra aquí que fora. Exemple:

Al costat de casa hi há un bagulnaire que tenia un fadrí aficionat al cant. Tot el dia l'hauria sentit ab l'aria de la *Marina* y'l solo de *La Tempestad* als llabis: es donava fums de tenor y fins va arribar a debutar a Sans. D'aixó sen resentian las setmanadas y ell prevaricava contra els protectors que s'amagan quan fan falta; aburrit y llençant pestes contra Barcelona, aná a Madrid ab grans esperansas y d'allí escribia dient que treballava molt però que'ls ingressos no eran menos. Al cap d'un any vaig trobarlo.

—¿Y donchs, Benet, encara la fem per Madrid? ¿Tant mateix vau obrirvos pas en la carrera?

—Si senyor, pero no se'm pot pas dir mal profit-te fassi, perque vetlló com un desesperat.

—¿Estudiéu de valent?

—Ca, ... faig el bagul diari.

En Benet treballant de lo que sabia no s'hauria tingut de moure de Barcelona: a Madrid feya la farina blana; y de Benets que volen estirar més el bras que la màniga n'hi han molts.

Veliaquí, senyor Rasqueta, contestadas molt per sobre las sevas preguntas, resultant que ni l'Albeniz, ni en Crickboom, ni en Millet, ni en Nicolau, ni en Gay, ni en Lamothe, ni en Ribera, ni l'Alió, son capassos d'haver dit lo que va sentir a Vallvidrera; els uns perque m'ho han dit y els altres perque tenen prou senderi. Vosté va patir una ensarronada: alló devian ser comediantes de Sarriá.

Y si vol véurem apréssishi, perque tinch un amic que m'ha convidat y jo no acostumo a refusar las probas d'afecte: de manera que li acceptaré l'ofertament d'estineig per un parell de mesos y aixó podria privarme la seva conceixensa.

XIM-XIM.

EL «LLEIXIU FÉNIX»

(PRIVILEGIAT)

— es el millor del món —

TOT HO NETEJA Y ES VEN PER TOT ARREU

Fabricants y venedors al engros

JOVÉ Y BLANCH

Magatzemistas de Drogas.—Barcelona

BURELL & C^A

CONSTRUCTORS NAVALS

Barcos de vela y vapor, remolcadores, llanxes de vapor y de salvament, gabarras, barcos cisternes, etc., etc.

ESPECIALITAT EN YACHTS

Reparacions, maquinaria y tota classe d'accessoris pera la marina

TALLER DE VELAM, LONAS INGLESAS Y DE FABRICACIÓ DE LA CASA

BARCELONA: ASTILLERS: Can Tunis—OFICINAS: Escudellers, #2, pral.

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÓN VIDAL MARTÍ

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA

Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus

Baixada de Gervantes, 3. — Prop del Bolsi

Magnífics bustos del Doctor Robert, de 80 cms. d'alsada, a 25 pessetas. Reproduccions del mateix bust, 44 cms. d'alsada, 7'50 pessetas

¡CU-CUT!

SETMANARI DE GRESCA AB NINOTS

SURT ELS DIJOUS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona, un trimestre.	1'50 pessetas
A fora	2'00 —
Estranger.	2'50 franks
Número corrent, 10 cèntims. • Número endarrerit, 20 cèntims.	

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Escudellers, 54. Baixos

